

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Juris Canonici Theoria Et Praxis, Ad Forum Tam
Sacramentale quàm contentiosum, tum Ecclesiasticum,
tum Seculare**

Cabassut, Jean

Lugduni, 1698

XII. De illorum confessione qui venerunt ex alia Diœcesi: & de casuum
reservatione.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62355](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62355)

Concilium Arausicanum primum can. 12. dicens: *Subito obmutescens, prout statutum est, baptizari aut penitentiam accipere potest, si volumatis praterite testimonium aliorum verbis habet, aut presentis in suo nutu.*

I X. Argumentum adversantium hoc est: Non debet quis sacramentaliter absolvi, nisi accedat peccatorum confessio, quæ nulla hîc inest, cum peccata non magis cognoscantur quàm antè illa edita signa; scitur enim in genere quemlibet hominem esse peccatorem. Sed facilis est responsio, adest enim confessio qualis adesse in illo eventu potest: & quanvis antè hic æger agnoscebatur ut peccator, jam agnoscitur ut peccator se accusans per petitionem confessionis, aut per signa contritionis, vel præsentia, vel à circumstantibus attestata. Et aliunde ex illo qui tenetur se accusare peccati in genere, cujus speciem oblitus est, liquet genericam confessionem esse aliquo casu sufficientem & necessariam materiam sacramentalis absolutionis. Signa quæ Sacerdos potest ab ægroto expectare loqui non valente, sunt stringere expectantis Sacerdotis manum, aut oculos vel manus sursum elevare, aut pectoris percussio, aut oblata crucis exosculatio. Et quanvis sufficere aliquando possit præsentium hominum attestatio, conari tamen debet Sacerdos exprimere ab ægroto signa præsentia, ut communes hujus Sacramenti leges quoad fieri potest observentur.

X. Sed ubi nulla moraliter proxima signa præcesserunt petite confessionis aut contritionis, neque à Sacerdote percepta, neque à circumstantibus attestata, nullatenus debet impendi absolutio ubi nulla profus exhibetur materia Sacramenti. Neque contraria opinio nihil habet probabilitatis, sed est planè improbabilis. Coninch disp. 7. num. 6. Navarra in Manuali, cap. 26. num. 27. Bonacina disp. 5. quæst. 7. num. 6. Navarra in Manuali, cap. 26. num. 27. Bonacina disp. 5. quæst. 5. sect. 2. puncto 2. num. 10. Vasquez quæst. 91. art. 2. dub. 1. num. 36. Henriquez lib. 6. cap. 10. num. 9.

C A P U T XII.

De illorum Confessione qui venerunt ex alia diœcesi: Et de Casuum reservatione.

I. **S**UPPONITUR in primis quod superius dixi, posse quem absolvi in aliena diœcesi à Sacerdote in hac diœcesi approbato. Nunc quæstio est circa reservados in una diœcesi casus, & non in alia: ut si Titius Massiliensis commiserit peccatum ab Episcopo Massiliensi reservatum, & profectus Aquas-Sextias ad litigandum coram supremo Senatu Provinciæ ibi residente, confiteatur apud

apud Sacerdotem diocesis Aquis-Sextiensis, in qua ille casus non est reservatus, an possit per eundem ab illo casu absolvi? Negant posse absolvi Sotus in 4. Sentent. dist. 18. quaest. 2. art. 4. Medina lib. 1. cap. 10. Grassius lib. 4. decis. cap. 18. num. 56. Sed melius affirmant posse absolvi Caietanus verb. *Absolutio*, Henriquez lib. 6. cap. 14. num. 9. Suarez disp. 20. sect. 1. num. 4. Valquez quaest. 93. art. 1. dub. 4. ad fin. Bonacina disp. 5. quaest. 7. punct. 5. §. 2. num. 9. Quae affirmatio duplici ratione fundatur. Primò, quia iusta causae cognitio non est adstringenda sub conditionibus impossibilibus, sic enim iudicia tollerentur: sed esset conditio impossibilis, & proinde iniqua, si Confessarius quilibet astringeretur ad sciendum omnes & singulos casus reservatos in diocesis eorum qui ad se confessionis causam confluunt, cum teneatur Confessarius scire in quibus possit, vel non possit absolvere. Secundò, quia constans usus ac regula receptissima est, in omni causa delicti iudicandum esse reum secundum iura ipsius loci in quo idem iudicatur reus. Authent. *Qua in provincia*, C. ubi de crimine agi oportet. & cap. *Placuit*, 6. quaest. 3.

II. Hoc tamen limitatur in excommunicationibus reservatis, sive sint à jure, sive ab homine. In his enim poenitens indiscriminatum remittendus est ad Superiorem proprium, ut ab eo legem accipiat & absolvatur, ita ut ad ipsius arbitrium proprium satisfaciatur. Et quia cum ex Nicæni Concilii can. 5. excommunicatio per proprium Episcopum inflicta, reum alliget in quacunque se parochiam aut diocesim transferat, quod etiam renovatur in cap. *Cura sit*, 11. quaest. 3. si illa sit excommunicatio ab homine seu iudice, nullus alius Episcopus poterit ab ea solvere, nisi ejus iudicis, à quo lata est, Superior, ut est respectu Suffraganeorum Metropolitanus, sed in solo appellationis casu; citra verò appellationem Papa, vel Legatus. Sed si censura reservata, quam poenitens incurrit, lata sit à jure, distinctione opus est: vel enim Sacerdos iudicaturus hunc alienae diocesis poenitentem, habet ab Episcopo proprio, vel à Papa potestatem absolvendi à censuris, sive in ipsa diocesi, sive generaliter ac sine praefixione reservatis; & his casibus poterit absolvere his irretitum diocesenum alienum sibi consententem, modò parti laesae aut Ecclesiae pro delicti qualitate satisfaciatur, quemadmodum posset legitime proprium condiccesanum in pari causa solvere à censura.

III. Circa reservata hoc pariter observandum: Si contingat ut quis oblitus alicujus peccati sui reservati, absolutus in confessione ab eo fuerit qui facultatem obtinuerat absolvendi à reservatis, idem poenitens in alia confessione poterit absolvi ab iisdem casibus reservatis per alium Sacerdotem approbatum, etiamsi facultate careat absolvendi à reservatis. Nam absolutio collata antè à Confessario facultate circa reservata munito abstulit reservationem, quatenus idem absolverat quidem directè à confessis non reservatis; sed (cum gratia Sacramenti dimidiari non possit, simul-

que

que omnia mortalia peccata deleat) idem absolverat indirectè à non confessis, in quibus erant casus reservati. Ita docent Sanctus Antoninus, Caietanus, Sylvester, Navarra, Suarez. Idemque communiter Doctores affirmant de illo qui reservata quidem confessus est, & cui absolutionem pronunciat Confessarius habens c. Reservatos casus facultatem; sed ipse penitens sine mala fide erat animi incapax ad gratiam & absolutionem Sacramenti. Hic enim confitens postmodum alteri carenti facultate circa reservata poterit per eum validè absolvi, juxta S. Antoninum 3.p. tit. 14. cap. 19. Caietanum verb. *Casus*, Angelum, Armillam eod. num. 4. Sylvestrum verb. *Confessio* 1. num. 21. Suarez disp. 31. sect. 4. n. 9. Coninch disp. 8. dub. 12. num. 91. 92. 93. qui hoc affirmant non solum in confessione facta ordinario Superiori, sed etiam Sacerdoti habenti hanc potestatem delegatam. Et his innotantur rationibus: Tum quia talis penitens satisfacit reservationis fini, qui alius non est quam ut Superiori se presentem sistat, à quo possit melius dirigi & monita salutaria cum penitentiali satisfactione suscipere: at verò penitens iste hæc præstitit, atque ita ablatâ causâ reservationis tollitur effectus, hoc est ipsa reservatio. Præterea sic absolvens intendit absolvere quantum fieri potest secundum presentem confitentis dispositionem, quæ quidem est incapax absolutionis à peccato, sed est capax absolutionis à reservatione. Tertio, quia cum tam multi atque adeo graves Authores hoc asserant, nec Superiores ac Prælati Ecclesiæ ullatenus contradixerint, censentur consentire.

IV. Licet autem prædicti Authores absolutè loquantur, his tamen adjungendum censui, necesse esse ut penitens, quantumvis aliunde indispositus, accedat cum bona fide, hoc est sciens & volens non abutatur confessione. Nullatenus enim præsumi debet, Superiores velle favoribus prosequi eos qui animo sacrilego & cum aperta malignitate Sacramentis abutuntur: ut enim sancitur in l. 177. D. de regul. jur. nemo ex suo delicto meliorem suam conditionem facere potest. Aitque cap. *Si vir*, de cognat. spirit. Nemini sua fraus patrocinari debet, vel dolus.

CAPUT XIII.

De Opinione probabili.

I. **P**RÆSUPPONENDUM est, variè quidem accipi nomen Conscientiæ; sed quod ad præsentem disquisitionem attinet, conscientiam esse judicium, quo aliquid bonum aut malum esse judicamus. Etsi enim lex, sive naturalis, sive positiva, sive divina, sive humana, sit prima sive bonitatis, sive malitiæ operationum